

CONSILIUL NAȚIONAL PENTRU COMBATAREA DISCRIMINĂRII
Autoritate de stat autonomă

Operator de date cu caracter personal nr. 11375

HOTĂRÂREA nr. 362
din 14.06.2017

Dosar nr: 4/2017

Petiția nr: 59/05.01.2017

Petent: ...

Reclamat: Ministerul Afacerilor Interne
Direcția Generală de Protecție Internă

Obiect: discriminarea petentului în cadrul desfășurării activităților de serviciu

I. Numele, domiciliul și sediul părților

I. 1. Numele și domiciliul petentului

1.1.1.

I.2. Numele și sediul reclamatului

1.2.1. Ministerul Afacerilor Interne, .

1.2.2. Direcția Generală de Protecție Internă, .

II. Obiectul sesizării și descrierea presupusei fapte de discriminare

2.1. Petentul este ofițer de poliție iar în luna decembrie 2015 a solicitat conducerii Direcției de Protecție Internă să îi aprobe continuarea suspendării raporturilor de serviciu pentru perioada 15.01.2016-14.01.2017, solicitare refuzată de către partea reclamată. Petentul lucrează în prezent în cadrul misiunii Uniunii Europene ..., ocupând funcția ...

2.2. În subsidiar apreciază ca discriminatorii dispozițiile O.M.A.I. 163/2014, art. 45, alin 3, privind aprobarea suspendării raporturilor de serviciu coroborată cu refuzul nemotivat al Departamentului de Informații și Protecție Internă.

III. Citarea părților

3.1. În temeiul art. 20, alin. 4 din O.G. nr.137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, cu modificările și completările ulterioare, republicată, Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării a îndeplinit procedura legală de citare a părților.

3.2. Părțile au fost citate pentru data de 14.02.2017 la sediul CNCD.

3.3. La termen au lipsit părțile.

3.4. Procedura legal îndeplinită.

IV. Susținerile părților

4.1. Susținerile petentului

4.1.1. Petentul arată faptul că în prezent își desfășoară activitatea în cadrul misiunii Uniunii Europene ..., ocupând funcția de ..., începând cu data de 18 mai 2015, urmare unei selecții internaționale la care a participat, durata inițială a contractului fiind din 18.05.2015 până în 14.01.2016. Anterior ocupării acestei funcții, petentul își desfășura activitatea în cadrul Departamentului de Informații și Protecție Internă, structura a Ministerului Afacerilor Interne.

4.1.2. Prin raportul scris din 29 decembrie 2015 petentul a solicitat continuarea suspendării raporturilor de serviciu cu MAI- DIPI, la inițiativa sa, în baza art. 94, alin. (1), lit. c) și alin. (4) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, cu modificările și completările ulterioare, și ale Ordinului ministrului administrației și internelor 298/2011, art. 44, alin. 1, lit. c pentru noua perioadă a contractului său cu UE- ..., 15 ianuarie 2016 - 14 ianuarie 2017. Această solicitare i-a fost refuzată, fără a i se comunica un motiv.

4.1.3. În cuprinsul solicitării suspendării inițiale a raporturilor de serviciu petentul și-a arătat inclusiv disponibilitatea ocupării oricărei alte funcții din organigrama DIPI care nu prezintă interes operativ, însă acest aspect nu fost luat în seamă de către conducerea departamentului.

4.1.4. Petentul mai menționează faptul că activitatea principală a mandatului misiunii UE ... îl reprezintă combaterea criminalității organizate și a terorismului, deci contribuția petentului la mandatul misiunii se desfășoară într-un domeniu integrat activității din cadrul Poliției Române, abordarea UE materializându-se în combaterea infracționalității dintr-o perspectivă globală. Petentul apreciază că participarea sa într-o astfel de instituție constituie o oportunitate la dezvoltarea sa în planul carierei și la perfecționarea nivelului de instruire profesională.

4.1.5. Petentul apreciază faptul că prevederile OMAI 298/2011, prin modificarea adusă de OMAI nr. 163/2014 la art. 45 alin. 3, lasă libertate totală subiectivismului persoanei competente a aproba suspendarea, contravenind prevederilor legale prevăzute de art. 41 lit. c din Legea 360/2002 privind statutul polițistului, prevederilor ghidului carierei polițistului, dar mai ales prevederilor Constituției României referitoare la "libera dezvoltare a personalității umane" și celor referitoare la egalitatea în drepturi și excluderea discriminărilor (art. 1 alin. 3 și art. 16 din Constituția României).

4.1.6. Petentul apreciază că prevederea legală menționată este discriminatorie prin faptul că dă posibilitatea manifestării subiectivismului persoanei competente a lua decizia fără a ține cont de eventuale criterii, în cadrul legal menționat nu există niciun criteriu în baza căruia decizia de aprobare/refuzare a suspendării raporturilor de serviciu să fie luată. Lăsând la dispoziția unei persoane aprobarea sau refuzarea suspendării raporturilor de serviciu se creează situații discriminatorii în raport cu aplicarea aceluiași ordin de ministru atunci când prevederile legale se materializează în situații concrete.

4.1.7. Petentul mai arată faptul că, atât în misiunea ... cât și în alte organizații internaționale își desfășoară activitatea polițiști care au primit aprobarea suspendării raporturilor de serviciu, astfel că se află într-o situație discriminatorie în raport cu aceștia.

4.1.8. Faptul că și altor polițiști din cadrul DIPI le-a fost aprobată suspendarea în baza aceluiași ordin al ministrului este demonstrată prin răspunsul la petițiile adresate departamentului, în baza Legii 544/2001 privind liberul acces la informațiile de interes public, de către colegul său din cadrul DIPI, ..., actualmente membru al misiunii *Acesta face parte din același grup de persoane discriminate, nefiindu-i de asemenea aprobată suspendarea raporturilor de muncă pentru participarea la misiunea amintită. Menționează că, personal, nu a mai adresat DIPI petiții pe aceeași temă. pe*

considerentul că răspunsurile ar fi fost aceleași și ar fi determinat consumarea nejustificată a resurselor de timp ale personalului departamentului.

4.1.9. Astfel, conform datelor puse la dispoziție de către DIPI, în perioada 01.01.2014 - 01.06.2016, a fost aprobată suspendarea unui număr de 10 polițiști. Dintre aceștia, doar în cazul a 3 polițiști s-a dispus, în mod subiectiv, reluarea activității și numirea în funcții, petentul numărându-se printre aceștia.

4.1.10. Petentul consideră că modificarea adusă OMAI 298/2011 privind aprobarea suspendării raporturilor de serviciu coroborată cu refuzul nemotivat al Departamentului de Informații și Protecție internă de a-i suspenda raporturile de serviciu îi lezează dreptul la dezvoltare profesională și îl pune, în raport cu ceilalți colegi care participa la misiuni internaționale, într-o situație discriminatorie,

4.1.11. Petentul mai arată DIPI este în măsură a furniza numărul persoanelor cărora li s-a aprobat suspendarea raporturilor de serviciu în baza OMAI 298/2011 art. 44 alin. 1 lit. c).

4.1.12. Prin concluziile scrise formulate, petentul arată faptul că ambele părți reclamate, prin punctele de vedere comunicate, se limitează la a solicita, direct sau subînțeles, ca petentul să arate ce tip de discriminare, bazată pe „apartenența la o anumită rasă, naționalitate, etnice, religie, categorie socială, convingeri, vârstă, sex ori orientare sexuală, i-ar fi fost aplicată. Ori, enumerarea este voit și vădit limitativă, întrucât discriminarea la care a făcut referire petentul se încadrează la criteriile și practici diferite, aplicabile unor persoane aflate în situații comparabile. Concret, petentului i s-a refuzat continuarea suspendării raporturilor de serviciu și a fost obligat să își reia raporturile de serviciu, în timp ce altor colegi ai săi, din cadrul aceleiași instituții care avea stabilite aceleași „obiective” pentru anul 2016, li s-a aprobat suspendarea raporturilor de serviciu; atât petentul cât și ceilalți colegi fiind în aceeași situație, de polițiști încadrați în DIPI și participanți la activități ale unor organisme internaționale

4.1.13. Petentul mai susține faptul că a prezentat situații numerice desprinse din răspunsurile la petițiile formulate anterior de colegul său, ..., pentru a prezenta indicii pe baza cărora poate fi prezumată existența discriminării.

4.1.14. Petentul mai arată că era obligația angajatorului să pună la dispoziție mijloacele de probă, inclusiv date statistice pentru a dovedi ca nu a avut loc o încălcare a principiului egalității de tratament. De asemenea partea reclamată nu poate arăta de ce prezenta petentului în instituție era atât de importantă pentru îndeplinirea obiectivelor. Petentul arată că experiența sa profesională era centrată predilect analiza informațiilor, protecția informațiilor clasificate NATO/UE și relații/cooperare internațională, specialități în care nu a mai fost desemnat după întoarcerea sa (la data de 15 iulie 2013) din prima misiune internațională în Kosovo, deși în anumite momente au fost locuri disponibile iar petentul a solicitat încadrarea sa pe astfel de poziții.

4.1.15. Petentul mai arată că a fost pus să îndeplinească activități pentru care nu a fost niciodată pregătit, pentru care nu a beneficiat de instruire instituțională, în ciuda eforturilor sale dovedindu-se puțin competent, fiindu-i sugerat de către șefi „să își caute de lucru în altă parte”, drept pentru care petentul a solicitat suspendarea pentru a participa la misiunea internațională din Mali, pe specialitatea sa de analist al informațiilor.

4.1.16. În ultima perioadă în care și-a desfășurat activitatea în cadrul DIPI (începutul anului 2015), petentul a fost delegat la compartimentul arhivă, să „ajute la constituirea acesteia, deși nu făcea parte din serviciul de arhivă și nici nu avea niciun fel de pregătire de specialitate. În ianuarie 2016, când i s-a refuzat prelungirea suspendării, la întoarcerea la DIPI era la fel de competent să "ajute" la arhivă deoarece postul i se păstrase. Petentul subliniază faptul că partea reclamată nu poate demonstra cum un "ajutor" la arhive căruia nu îi era exploatat deloc potențialul și experiența profesionale reale, era mai important pentru îndeplinirea obiectivelor decât unui lucrător la IT, spre exemplu, căruia i-a fost aprobată suspendarea pentru

participarea la misiuni internaționale, în condițiile în care personalul IT era limitat în raport cu nevoile instituției. Petentul mai arată faptul că DIPI nu a făcut dovada unor minime diligente în a ocupa postul temporar vacant al subsemnatului pentru a dovedi nevoia stringentă a existenței unui lucrător activ pe acest post.

4.1.17. Petentul arată că reclamatele au omis deliberat faptul că acesta participă la misiunea ... și pentru realizarea scopului misiunii și care este aceea de consiliere, de formare și de sprijinire a autorităților din Mali în consolidarea capacităților de combatere a terorismului și criminalității organizate. Există sentințe definitive și irevocabile date de instanțe din România (de ex. Hotărârea nr. 16/2018 din 11 ianuarie 2016 a Tribunalului Brașov) care au reținut că „în măsura în care UE se confruntă cu o problemă deosebită și fără precedent a migrației, orice participare la misiuni care contribuie la prevenirea sau stoparea migrației este laudabilă”. Cu alte cuvinte, trebuie pus în balanță un eventual interes particular al unui instituții din România cu interesul general al UE, în mod evident ultimul fiind prevalent.

4.1.18. Petentul susține faptul că partea reclamată nu a făcut demersuri de ocupare a postului temporar vacant în timpul suspendării sale, împiedicându-l pe petent să se dezvolte profesional în cadrul unei organizații internaționale pentru care are pregătirea și expertiza necesară, prin obligarea netemeinică a petentului la reluarea raportului de serviciu și cercetarea disciplinară a petentului, urmată de destituirea din poliție, deci la îndepărtarea sa din instituție.

4.1.19. Petentul mai arată faptul că desemnarea ca ajutor la arhivă face parte din aceste tratamente degradante și nu se pretează pregătirii și experienței sale. Petentul apreciază că antipatii bazate pe convingerile sale au dus și la nesoluționarea în mod favorabil a solicitării de prelungire a suspendării. Dacă la prima solicitare de suspendare din mai 2015, DIPI a dorit să "scape" pentru moment de petent și a acceptat suspendarea, la solicitarea prelungirii suspendării din 29 decembrie 2015, DIPI a vrut să îl determine să își dea demisia, fapt pentru care nu a mai soluționat-o pozitiv. De aceea, petentul arată că este discriminat față de colegii cărora li se acceptă suspendarea fa fiecare prelungire a contractului cu misiunea internațională respectivă, neafectând în niciun mod reluarea raporturilor lor de serviciu în cadrul DIPI.

4.1.20. Petentul mai arată faptul că a reclamat în fața C.N.C.D. nu Ministerul Afacerilor Interne ci D..I.P.I., care i-ar fi aplicat petentului un tratament discriminatoriu.

4.1.21. Petentul solicită respingerea excepțiilor privind necompetența C.N.D.D. precum și a excepției lipsei de obiect a petiției.

4.2.22. Petentul arată că a prezentat în petiție ordinul MAI 298/2011 ca fiind actul normativ care dă posibilitatea angajatorului de a decide în mod subiectiv, bazat pe simpatii sau antipatii, aprobarea sau neaprobarea suspendării, situație care a intervenit și în cazul său. Petentul arată că nu a solicitat ca CNCD să decidă asupra caracterului discriminatoriu al OMAI 298/2011, ci a caracterului discriminatoriu al situației în care am fost pus din cauza acestui ordin și a situației concrete în care, în baza aceluiași prevederi, față de mulți alți colegi ai săi s-a procedat favorabil, iar față de petent în mod defavorabil.

4.2.23. La final, se reiterează faptul că D.I.P.I. ar fi în măsură să furnizeze numărul persoanelor cărora li s-a aprobat suspendarea raporturilor de serviciu cât și analize fundamentate cu privire la deciziile luate.

Sușinerile părții reclamate Ministerul Afacerilor Interne

4.2.1. Având în vedere obiectul petiției formulate de către petent cu privire la existența unei presupuse discriminări generate de dispozițiile legale care stabilesc procedura și cazurile de modificare și/sau suspendare a raporturilor de serviciu ale polițiștilor, precum și dispozițiile legale incidente în domeniu, în temeiul art. 29 din Procedura internă de soluționare a petițiilor și sesizărilor (Procedură), partea reclamată

invocă excepția de necompetență a Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării (CNCD).

4.2.2. Aspectele semnalate în conținutul petiției vizează existența și aplicarea unor norme juridice stabilite printr-un act normativ la nivel de lege (Legea nr. 360/2002 privind Statutul polițistului, cu modificările și completările ulterioare). O analiză raportată la compatibilitatea acestui act normativ cu normele legale referitoare la discriminare sau la egalitatea în drepturi excede competenței CNCD, având în vedere organizarea statului potrivit principiului separației și echilibrului puterilor - legislativă, executivă și judecătorească - în cadrul democrației constituționale. CNCD nu se poate substitui, sub aspectul atribuțiilor, altor instituții în vederea soluționării unor petiții ale cetățenilor cu privire la acte normative (inclusiv la nivel de lege) pe care le consideră ca fiind discriminatorii, iar atribuțiile în ceea ce privește controlul constituționalității legilor, prin prisma încălcării prevederilor art.16 din Constituția României, republicată, revin, potrivit legii fundamentale, Curții Constituționale a României.

4.2.3. De asemenea, precizează faptul că CNCD, ca autoritate de stat, autonomă, nu se poate pronunța cu privire la modalitatea de interpretare și aplicare a legii, atribut exclusiv al instanțelor de judecată.

4.2.4. Se invocă poziția constantă a CNCD cu privire la petiții prin care au fost sesizate potențiale situații discriminatorii rezultate inclusiv din aplicarea și interpretarea dispozițiilor legale, context în care Colegiul director a manifestat în mod evident poziția de a nu se pronunța, invocând faptul că demersul reprezintă un atribut legal și exclusiv al instanțelor de judecată de a se pronunța pe astfel de spețe (Hotărârea Colegiului Director CNCD nr.31/13.01.2016).

4.2.5. Referitor la obiectul petiției dedus soluționării CNCD, este indubitabil că potențiala faptă de discriminare invocată de petent este *de facto* echivalentă unei probleme de constituționalitate, susținerile petentului fiind strâns legate de critica legiutorului, sub aspectul soluției legislative alese.

4.2.6. Se mai menționează faptul că la momentul solicitării suspendării raportului de serviciu al ofițerului de poliție în cauză erau incidente prevederile art. 78 alin.(I) din Legea nr.360/2002, potrivit cărora *procedura și cazurile de modificare sau suspendare a raporturilor de serviciu ale polițistului se stabilesc prin ordin al ministrului administrației și internelor*, în aplicarea acestor norme fiind emis OMAI nr.298/2011.

4.2.7. Prin acest ordin a fost realizată o distincție între situațiile de suspendare de drept a raportului de serviciu al polițistului și situațiile de suspendare la inițiativa polițistului (*pentru efectuarea concediului de creștere a copilului în vârstă de până la un an sau, după caz, 2 ani ori, în cazul copilului cu handicap, până la împlinirea vârstei de 3 ani sau, după caz, 7 ani, potrivit legii/pentru desfășurarea unei activități în cadrul unor organisme sau instituții internaționale/pentru efectuarea concediului paternal, potrivit legii/insoțește soțul/soția trimis/trimisă în misiune permanentă în străinătate, în condițiile Legii nr.269/2003 privind Statutul Corpului diplomatic și consular al României, cu modificările ulterioare, pe perioada misiunii*).

4.2.8. Conform cap. III din acest ordin, procedura suspendării la inițiativa polițistului, pentru desfășurarea unei activități în cadrul unor organisme sau instituții internaționale, prevedea la art. 45 alin.(3) constatarea situației în cazul în care participarea la selecție se realiza cu aprobarea persoanei competente, respectiv aprobarea, în cazul în care participarea la selecție se realiza fără aprobarea persoanei competente, prin dispoziție sau ordin, emise potrivit competențelor de gestiune a resurselor umane.

4.2.9. Referitor la temeiul legal invocat din cuprinsul Legii nr. 188/1999, se arată că dispozițiile actului normativ menționat nu erau incidente situației de modificare a raporturilor de serviciu ale polițiștilor, acestora fiindu-le aplicabile dispozițiile speciale instituite prin Legea nr. 360/2002 și prin OMAI nr. 298/2011. Raportat **la obiectul petiției și la dispozițiile legale incidente, partea reclamată apreciază că**

soluționarea petiției nu este de competența CNCD, conform atribuțiilor stabilite de Ordonanța Guvernului nr.137/2000.

4.2.10. Referitor la capătul de cerere prin care se semnalează faptul că dispozițiile OMAI nr.298/2011 încalcă anumite dispoziții din Legea nr.360/2002 și din Constituția României, republicată, menționăm faptul că acesta este fără obiect având în vedere că potrivit dispozițiilor art. 9 și art. 12 din OMAI nr.1 40/2016, la data de 10 septembrie 2016 respectivul act normativ a fost abrogat.

4.2.11. Se mai arată faptul că petiția înaintată C.N.C.D. conține aceleași argumente/motive (elemente de fapt și de drept) care sunt invocate și în cuprinsul acțiunii în instanță formulate împotriva MAI și a actualei DGPI de către dl. M.D.V. (dosar civil 30176/3/2016 aflat pe rolul Tribunalului București, Secția a II-a Contencios Administrativ și Fiscal), aspect invocat inclusiv în cadrul sesizării adresate CNCD.

4.2.12. Ca atare, chiar și în absența unei decizii a instanței de judecată, partea reclamată apreciază că în speță sunt întrunite elemente care pot contura caracterul vădit nefondat al acestei petiții, context în care sugerează aplicarea dispozițiilor art. 33 din *Procedură*, respectiv ridicarea, din oficiu, de către membrii Colegiului director a excepției **lipsei obiectului**, având în vedere că acesta este vădit nefondat.

4.2.13. Luând în considerare dispozițiile art.20 alin. (4) din *Ordonanța Guvernului nr. 137/2000*, se apreciază faptul că citarea M.A.I. pentru refuzul suspendării petentului este neîntemeiată întrucât nu vizează acte/ fapte aparținând MAI. Direcția Generală de Protecție Internă este structură specializată cu atribuții în domeniul securității naționale, în subordinea Ministerului Afacerilor Interne, cu personalitate juridică, apreciind că se impune introducerea în cauză a D.G.P.I.

4.2.14. În ceea ce privește conținutul petiției referitor la presupusa faptă de discriminare a petentului generată de refuzul de aprobare a suspendării raportului de serviciu, discriminare susținută a fi statuată de Legea nr.360/2002 și OMAI nr.298/2011, se observă că în acest caz nu se face distincție între noțiunea de *faptă de discriminare* ce ar putea fi exercitată de o autoritate publică/privată sau de reprezentării acesteia și o presupusă discriminare realizată de normele legale în domeniu, distincția fiind relevantă în materia competenței de verificare a încălcării principiului egalității între cetățeni.

4.2.15. În concret, în perioada 17.05.2015-14.01.2016 prin act administrativ emis la nivelul DIPI a fost suspendat raportul de serviciu al petentului pentru desfășurarea unor activități în cadrul Misiunii Uniunii Europene ... (activitate desfășurată în baza unui contract între Misiune și persoana vizată și nu prin trimiterea în străinătate de către MAI a propriului personal pentru desfășurarea unor misiuni temporare). Actul administrativ prin care a fost suspendat raportul de serviciu al petentului pe perioada indicată a fost emis ca urmare a aprobării solicitării formulate de petent printr-un raport personal în conformitate cu prevederile art. 78 alin.(1) din Legea nr.360/2002, coroborate cu cele ale art. 44 alin.(1) lit.c) și art. 45 alin.(3) din OMAI nr.298/2011, și nu în temeiul Legii nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, cu modificările și completările ulterioare.

4.2.16. Ulterior, printr-un nou raport personal, din 29.12.2015, petentul a solicitat aprobarea menținerii suspendării raportului de serviciu pentru perioada 15.01.2016-14.01.2017, întrucât contractul de muncă în cadrul misiunii sus-menționate a fost prelungit.

4.2.17. Conform prevederilor art. 45 alin.(3) din OMAI nr.298/2011, solicitarea petentului a fost supusă aprobării șefului DIPI, însă conducerea unității nu a aprobat prelungirea suspendării raportului de serviciu, aspect care a fost comunicat d-lui M.D.V. prin adresa DIPI nr.1651007 din 05.01.2017. Suplimentar, se precizează că, prin adresa respectivă, DIPI a comunicat petentului motivele pentru care nu i s-a aprobat suspendarea raportului de serviciu, acestea ținând de „necesitatea asigurării

personalului la nivelul instituției, în scopul îndeplinirii obiectivelor asumate pentru anul 2016".

4.2.18. În context, partea reclamată apreciază că invocarea de către petent a unor situații numerice vizând personal căruia i s-a aprobat suspendarea raportului de serviciu nu poate fundamenta vreo concluzie privind discriminarea petentului în condițiile în care deciziile angajatorului privind aprobarea/neaprobarea solicitărilor de suspendare a raporturilor de serviciu s-au fundamentat pe analizele realizate în fiecare caz în parte, în mod individual, la anumite momente de evoluție instituțională.

4.2.19. La luarea deciziei privind neaprobarea prelungirii suspendării raportului de serviciu, conducătorul fostei DIPI a solicitat punctul de vedere al structurii în care polițistul și-a desfășurat activitatea anterior suspendării, care a apreciat ca fiind inoportună și neproductivă extinderea suspendării activității ofițerului de poliție, din perspectiva asigurării cadrului necesar îndeplinirii obiectivelor asumate la nivelul anului 2016.

4.2.20. Având în vedere că prevederile legale invocate de petent, în susținerea solicitării sale privind constatarea și sancționarea unei conduite ce întrunește elementele constitutive ale unei contravenții prevăzute de OG nr. 137/2000, respectiv art. 7 lit.a) și art. 15, se referă la existența unor motive ce țin de apartenența la o anumită rasă, naționalitate, etnie, religie, categorie socială, convingerile, vârsta, sexul ori orientările sexuale ale persoanei, pentru a putea vorbi despre existența unei fapte de discriminare, apreciază ca imperios necesar precizarea de către petent a elementelor concrete din care să reiată să soluția dispusă în cazul său a încălcat principiul egalității, astfel încât situația sa să prezinte o diferențiere nejustificată față de ceilalți polițiști cărora le-a fost aprobată suspendarea/prelungirea suspendării raporturilor de serviciu.

4.2.21. Atât la momentul suspendării raportului de serviciu, cât și la data la care solicitarea de prelungire nu a fost aprobată, actele normative incidente situațiilor de suspendare a raporturilor de serviciu ale polițiștilor, în vigoare, erau Legea nr.360/2002 și OMAI nr.298/2011, astfel că nu se impunea aplicarea, prin coroborare, a prevederilor Legii nr. 188/1999, astfel cum susține petentul. Prin urmare, la data de referință, gestionarea raporturilor de serviciu ale polițiștilor - funcționari publici cu statut special putea fi realizată doar în temeiul normelor legale anterior menționate.

4.2.22. Declarația ca neconstituțională a dispozițiilor art. 78 alin.(I) din Legea nr.360/2002 de către Curtea Constituțională s-a făcut la 19.04.2016, ulterior solicitării petentului din data de 29.12.2015, decizia instanței constituționale publicându-se în Monitorul Oficial al României în data de 23 iunie 2016. În conformitate cu prevederile art. 147 alin.(I) din Constituția României, republicată, dispozițiile legale constatate ca fiind neconstituționale își încetează efectele juridice la 45 de zile de la publicarea deciziei Curții Constituționale în Monitorul Oficial, iar în acest interval sunt suspendate de drept.

4.2.23. De asemenea, potrivit prevederilor art. 11 alin.(3) din Legea nr.47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, deciziile Curții Constituționale se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, sunt general obligatorii și au putere numai pentru viitor.

4.2.24. Ulterior, pentru a răspunde exigențelor impuse de necesitatea reglementării la nivel de lege a aspectelor considerate ca esențiale de Curtea Constituțională în ceea ce privește exercitarea raporturilor de serviciu ale polițistului, a fost adoptată Ordonanța de urgență a Guvernului nr.21/2016 pentru modificarea și completarea Legii nr.360/2002 privind Statutul polițistului (publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.459 din 21 iunie 2016), modificarea și suspendarea raporturilor de serviciu ale polițiștilor fiind reglementate de art. 27¹-27³² din lege.

4.2.25. Reținând definiția discriminării, astfel cum este reglementată prin art. 2 alin. (1) din OG nr. 137/2000, se impune a se stabili dacă sunt întrunite cumulativ

elementele constitutive ale art. 2 în legătură cu petiția formulată respectiv deosebirea, excluderea, restricția sau preferința trebuie să aibă la bază unul dintre criteriile prevăzute de către art. 2 alin. (1) și trebuie să se refere la persoane aflate în *situații comparabile*, dar care sunt tratate în *mod diferit* datorită apartenenței lor la una dintre categoriile prevăzute în textul OG nr. 137/2000.

4.2.26. Pentru ca o eventuală conduită a MAI să fie calificată drept act/faptă de discriminare, acesta/aceasta trebuie să îndeplinească, cumulativ, mai multe condiții:

- existența unui tratament diferențiat, manifestat prin deosebire, excludere, restricție sau preferință. În cazul de față, OMAI nr.298/2011, în vigoare la momentul în care petentului nu i s-a aprobat prelungirea suspendării raportului de serviciu, nu conține norme care să creeze premisele unui tratament diferențiat. Dispozițiile legale referitoare la suspendarea raporturilor de serviciu instituie un mecanism de evaluare individuală a personalului care solicită acest demers de modificare în raport de interesele instituționale ale unității;

- existența unui criteriu de discriminare [potrivit art. 2 alin. (1) din OG nr.137/2000]. Raportat la obiectul petiției, nu a fost identificat în concret potențialul criteriu de discriminare pe baza căruia s-ar supune persoana vizată/alte persoane unui tratament diferențiat care să genereze o eventuală răspundere pentru încălcarea principiului egalității/nediscriminării;

- tratamentul să nu fie justificat obiectiv de un scop legitim, iar metodele de atingere a aceluși scop să nu fie adecvate și necesare. Desfășurarea activității în cadrul unei anumite structuri și evaluarea punctuală/individuală a conducătorului unității în raport de obiectivele și misiunile unității ce poate conduce la neaprobarea suspendării raporturilor de serviciu pentru a proteja interesele unității constituie un scop legitim, iar mecanismul identificat este adecvat și necesar;

- tratamentul diferențiat să aibă drept scop sau efect restrângerea, înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate a unui drept recunoscut de lege. Având în vedere aspectele prezentate anterior, rezultă în mod clar că în acest caz nu se urmărește afectarea unui anumit drept (de a obține necondiționat suspendarea din inițiativă proprie) care ar putea fi invocat de petent, atât timp cât acesta nu este recunoscut de lege în cazul tuturor polițiștilor, ci în baza unor mecanisme de evaluare individuale, în context, precizând faptul că petentul nu avea dreptul, ci avea doar vocația de a i se aproba, din nou, suspendarea raportului de serviciu, sub condiția unei evaluări manageriale a șefului de unitate.

4.2.26. Având în vedere aceste aspecte, partea reclamată apreciată că nu sunt întrunite condițiile pentru ca dispozițiile OMAI nr.298/2011 și modul de aplicare al acestora să se încadreze în prevederile OG nr.137/2000. astfel încât conduita Ministerului Afacerilor Interne sau a unei alte structuri din subordine să fie considerată discriminatorie.

Punctul de vedere formulat de către partea reclamată D.I.P.I.

4.3.1. În legătură cu petiția formulată se precizează faptul că în data de 05.01.2016, prin adresa nr. 1651007, Direcția Generală de Protecție Internă a comunicat petentului motivul pentru care nu i s-a aprobat suspendarea raporturilor de serviciu, acestea ținând de "necesitatea asigurării personalului la nivelul instituției, în scopul îndeplinirii obiectivelor asumate pentru anul 2016".

4.3.2. Se apreciază faptul că invocarea unor situații numerice, prezentate în răspunsul formulat la solicitarea colegului petentului, nu poate fundamenta vreo concluzie privind discriminarea sa, în condițiile în care *deciziile instituției privind aprobarea/neaprobarea solicitărilor de suspendare a raporturilor de serviciu s-au fundamentat pe analizele realizate în fiecare caz în parte, prin raportare la nevoile de încadrare, pe domenii de activitate, la anumite momente de evoluție instituțională.*

4.3.3. Pentru luarea deciziei privind neaprobarea continuării suspendării raporturilor de serviciu, conducătorul DIPI a solicitat punctul de vedere al structurii în cadrul căreia polițistul și-a desfășurat activitatea anterior suspendării, care a *apreciat neoportună asigurarea continuității activităților respective, de către ofițerul de poliție în cadrul acelor organismelor internaționale, din perspectiva asigurării resurselor proprii necesare îndeplinirii obiectivelor instituționale asumate la nivelul anului 2016.*

4.3.4. Având în vedere că prevederile legale invocate de petent, în susținerea solicitării sale privind constatarea și sancționarea unei contravenții prevăzute de OG nr. 137/2000, respectiv art. 7, lit. a) și art. 15, se referă la existența unor motive ce țin de apartenența la o anumită rasă, naționalitate, etnie, religie, categorie socială, convingerile, vârsta, sexul ori orientările sexuale ale persoanei, pentru a putea vorbi despre existența unei discriminări a acesteia, partea reclamată apreciază că este necesar ca petentul să prezinte elemente concrete din care să reiasă că soluția dispusă în cazul său s-a fundamentat pe astfel de criterii discriminatorii, situație în care ar putea fi vorba de o discriminare a petentului față de ceilalți polițiști cărora le-a fost aprobată suspendarea raporturilor de serviciu.

4.3.5. La momentul solicitării suspendării raporturilor de serviciu ale ofițerului în cauză erau incidente prevederile art. 78, alin. (1) din Legea nr. 360 din 2002, potrivit căreia *procedura și cazurile de modificare sau suspendare a raporturilor de serviciu ale polițistului se stabilesc prin ordin al ministrului afacerilor interne*, în aplicarea acestor norme fiind emis O. MAI nr. 298/2011. Conform Cap. III din ordin, procedura suspendării la inițiativa polițistului, pentru desfășurarea unei activități în cadrul unor organisme sau instituții internaționale, prevedea la art. 45, alin. (3), constatarea situației în cazul în care participarea la selecție se realiza cu aprobarea persoanei competente, respectiv aprobarea, în cazul în care participarea la selecție se realiza fără aprobarea persoanei competente, prin dispoziție sau ordin, emise potrivit competențelor de gestiune a resurselor umane.

4.3.6. Referitor la temeiul legal invocat din cuprinsul Legii nr. 188 din 1999, se precizează că dispozițiile actului normativ menționat nu erau incidente situației de modificare a raporturilor de serviciu ale polițiștilor, acestora fiindu-le aplicabile dispozițiile speciale instituite prin Legea nr. 360/2002 și prin OMAI nr. 298/2011, în cuprinsul căreia nu erau prevăzute criterii fundamentate pe apartenența la o anumită rasă, naționalitate, etnie, religie, categorie socială, convingeri, vârstă, sex ori orientare sexuală,

4.3.7. În ceea ce privește analiza petentului cu privire la constituționalitatea textului art. 45 alin. (3) din OMAI nr. 298/2011, așa cum a fost modificat și completat prin OMAI nr. 163/2014, prin raportare la prevederile Legii nr. 360/2002 și ale Constituției României, partea reclamată apreciază că aceste aspecte pot ține, eventual, de competența Curții Constituționale a României, în conformitate cu art. 2 din Legea nr. 47 din 1992.

V. Motivele de fapt și de drept

5.1. **În fapt**, Colegiul director urmează a se pronunța asupra aspectelor sesizate respectiv discriminarea petentului prin neaprobarea continuării suspendării raporturilor de serviciu.

5.2. **În drept**, Colegiul director al Consiliului National pentru Combaterea Discriminării, având în vedere dispozițiile **art.28 din Procedura Internă de Soluționare a Petițiilor și Sesizărilor**, potrivit căreia *“Membrii Colegiului director, din oficiu, pot ridica excepția de necompetență când în mod vădit constată că petiția formulată nu este de competența Consiliului, potrivit prevederilor Ordonanței Guvernului nr. 137/2000, republicată.”*, și dispozițiile **art. 63 din Procedura Internă de Soluționare a Petițiilor și Sesizărilor**, ce prevede următoarele: *„(1) Colegiul director*

se va pronunța mai întâi asupra excepțiilor de procedură, precum și asupra celor de fond care nu mai necesită, în tot sau în parte, analiza în fond a petiției. (2) Excepțiile vor putea fi unite cu fondul dacă este nevoie să se administreze dovezi în legătură cu soluționarea în fond a petiției.” și ale art.64, din aceeași procedură mai sus menționată „(1) Când în fata Colegiului director se pune în discuție competența acestuia, se va indica instituția sau un alt organ competent. (2) Dacă este nevoie să se administreze dovezi în legătură cu soluționarea în fond a petiției, excepția va fi unită cu fondul. (3) Colegiul director va trece la soluționarea petiției, cel nemulțumit putând ataca hotărârea asupra fondului la instanța de contencios administrativ, potrivit legii.” va analiza cu prioritate excepțiile invocate în speța de față.

5.3. Raportat la **excepția de necompetență** materială a Consiliului invocată din oficiu, Colegiul director urmează a se pronunța asupra acesteia.

5.4. Analizând excepția invocată precum și susținerile părților, Colegiul director urmează a proceda la respingerea excepției. Colegiul director urmează a ține cont de solicitarea petentului care arată faptul că nu a solicitat Consiliului să decidă asupra caracterului discriminatoriu al OMAI 163/2014 ci asupra modului subiectiv în care este aplicat, îndreptându-se doar împotriva celei de-a doua părți reclamate.

5.5. Cu privire la **lipsa obiectului**, Colegiul urmează a analiza susținerile părților, reținând faptul că petentul reclamă un tratament diferențiat, diferit de cel al angajaților părții reclamate. Colegiul, analizând excepția invocată urmează a dispune unirea excepției cu fondul.

5.6. Astfel Colegiul director urmează a analiza și a se pronunța asupra situației semnalate, urmând a aprecia în ce măsură fapta sesizată întrunește condițiile existenței unei fapte de discriminare. Analizând faptele reținute în petiție, **Colegiul Director** se raportează la Curtea Europeană a Drepturilor Omului, care, legat de articolul 14 privind interzicerea discriminării, a apreciat că diferența de tratament devine discriminare, în sensul articolului 14 din Convenție, atunci când se induc distincții între situații analoage și comparabile fără ca acestea să se bazeze pe o justificare rezonabilă și obiectivă. Instanța europeană a decis în mod constant că, pentru ca o asemenea încălcare să se producă, „trebuie stabilit că persoane plasate în situații analoage sau comparabile, în materie, beneficiază de un tratament preferențial și că această distincție nu-și găsește nicio justificare obiectivă sau rezonabilă.

5.7. În același sens, Curtea Europeană de Justiție a statuat principiul egalității ca unul din principiile generale ale dreptului comunitar. În sfera dreptului comunitar, **principiul egalității exclude ca situațiile comparabile să fie tratate diferit și situațiile diferite să fie tratate similar, cu excepția cazului în care tratamentul este justificat obiectiv.**

5.8. Colegiul director analizează dacă în cazul semnalat de către petent se întrunesc condițiile pentru existența unei fapte de discriminare. Pentru ca o faptă să fie calificată discriminatorie trebuie să îndeplinească următoarele condiții: a) existența unui tratament diferențiat a unor situații analoage sau omiterea de a trata în mod diferit situații diferite, necomparabile; b) existența unui criteriu de discriminare conform art. 2 alin. 1 din O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată, cu modificările ulterioare; c) tratamentul să aibă drept scop sau efect restrângerea, înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a unui drept recunoscut de lege; d) tratamentul diferențiat să nu fie justificat obiectiv de un scop legitim, iar metodele de atingere a acelui scop să nu fie adecvate și necesare.

5.9. Reținând în coroborare cu aceste aspecte definiția discriminării, astfel cum este reglementată de articolul 2 alin.1 din O.G.137/2000 cu modificările și completările ulterioare, republicată, Colegiul director se raportează la modul în care sunt întrunite cumulativ elementele constitutive ale art. 2 din O.G. 137/2000. Pentru a ne situa în

domeniul de aplicare al art. 2, alin. 1 *deosebirea, excluderea, restricția sau preferința* trebuie să aibă la bază unul dintre *criteriile* prevăzute de către art. 2, alin. 1, și trebuie să se refere la persoane aflate în *situații comparabile* dar care sunt tratate în *mod diferit* datorită apartenenței lor la una dintre categoriile prevăzute în textul de lege menționat anterior. Așa cum reiese din motivația invocată anterior, pentru a ne găsi în situația unei fapte de discriminare trebuie să avem două situații comparabile la care tratamentul aplicat să fi fost diferit. Subsecvent, tratamentul diferențiat trebuie să urmărească sau să aibă ca efect restrângerea ori înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale ori a drepturilor recunoscute de lege, în domeniul politic, economic, social și cultural sau în orice alte domenii ale vieții publice.

5.10. Curtea Europeană a Drepturilor Omului a apreciat prin jurisprudența sa, că statele contractante dispun de o anumită marjă de apreciere pentru a determina dacă și în ce măsură diferențele între situații analoge sau comparabile sunt de natură să justifice distincțiile de tratament juridic aplicate.

5.11. Potrivit definiției discriminării, tratamentul diferit trebuie să aibă la bază unul dintre criteriile prevăzute de către art. 2, alin. 1 și trebuie să se refere la persoane aflate în *situații comparabile* dar care sunt tratate în *mod diferit* datorită apartenenței lor la una dintre categoriile prevăzute în textul de lege menționat anterior. Așa cum reiese din motivația invocată mai devreme pentru a ne găsi în situația unei fapte de discriminare trebuie să avem două situații comparabile la care tratamentul aplicat să fi fost diferit datorită unui criteriu. Colegiul Director reține că, art.2 alin.1 nu conține o listă exhaustivă a criteriilor de discriminare deoarece, criteriile *expresis verbis* enumerate de lege sunt completate cu sintagma „sau orice alt criteriu” ceea ce, practic oferă posibilitatea reținerii oricărui alt criteriu nespecificat de lege, în săvârșirea unei fapte de discriminare.

5.12. Criteriul, în raport cu elementele constitutive ale discriminării, astfel cum este definită în art. 2 din O.G. nr. 137/2000, trebuie interpretat în sensul existenței sale, ipso facto și constituind mobilul principal al actului sau faptului discriminatoriu. În situația inexistenței, nu ar determina săvârșirea discriminării. Natura discriminării, sub aspectul ei constitutiv, decurge din faptul că diferența de tratament este determinată de existența unui criteriu, ceea ce presupune o legătură de cauzalitate între tratamentul diferit indus și criteriul interzis de lege.

5.13. Din analiza obiectului petiției raportat la îndeplinirea elementelor constitutive ale faptei de discriminare, Colegiul director reține că, în speță, acestea nu se întrunesc, nefiind indicat un criteriu de discriminare.

5.14. Examinând sesizarea petentului, documentele depuse la dosar și dispozițiile legale incidente, Colegiul director constată că faptele prezentate în petiție nu reprezintă discriminare conform art. 2 alin. 1 din O.G. nr. 137/2000 *privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare*, republicată.

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 20 alin. (2) din O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată, **cu unanimitate de voturi** ale membrilor prezenți la ședință,

COLEGIUL DIRECTOR HOTĂRĂȘTE:

1. Respingerea excepției de necompetență cu privire la prevederile OMAI 298/2011;
2. Unirea excepției lipsei obiectului cu fondul petiției;
3. Aspectele sesizate nu întrunesc elementele constitutive ale discriminării, astfel cum este definită în art. 2 alin.1 din O.G. nr. 137/2000 republicată;

4. Se va răspunde părților în sensul celor hotărâte.

VI. Modalitatea de plată a amenzii

Nu este cazul

VII. Calea de atac și termenul în care se poate exercita

Prezenta hotărâre poate fi atacată la instanța de contencios administrativ, potrivit **O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare, republicată și Legii nr. 554/2004 a contenciosului administrativ.**

Membrii Colegiului director prezenți la ședință:

BERTZI THEODORA – Membru

DINCĂ ILIE – Membru

GHEORGHIU LUMINIȚA – Membru

HALLER ISTVÁN – Membru

JURA CRISTIAN – Membru

LAZĂR MARIA – Membru

POPA CLAUDIA SORINA – Membru

Data redactării: 23.08.2017

M/R – T.B./R.B.

Notă: prezenta Hotărâre emisă potrivit prevederilor legii și care nu este atacată în termenul legal, potrivit **OG 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare și Legii 554/2004 a contenciosului administrativ**, constituie de drept titlu executoriu.